

реалізації. У спільній праці учнів і вчителів (керівників та координаторів культурно-мистецьких програм) повинна проявлятися взаємна довіра і повага. З боку старших повага до особистості учня виявляється у знанні вихователем його індивідуальних особливостей, виявленні сердечної турботи та співчуття, увазі до його потреб, ініціатив, інтересів. Виявивши найбільш важливі, цікаві, позитивні якості учня, треба визначити конкретні завдання по організації діяльності, яка повинна привести до успіху особистісного становлення, щоб зміцнити його почуття гідності, впевненості у собі.

Отже, педагогічне керівництво процесом художньо-творчої діяльності учнів загальноосвітніх шкіл у виховній технології культурно-мистецьких програм створює умови для задоволення потреби дітей в активній діяльності, яка забезпечує можливість реалізувати себе, досягаючи емоційно привабливих творчих результатів, а також створює виховне середовище, що дає можливість дітям осмислити свою глибинну сутність як Людини, котра наділена найвищими творчими якостями. Залучення школярів до різних видів художньо-творчої діяльності, межах культурно-мистецьких програм зумовлена специфікою різних мистецьких жанрів: літератури, музики, образотворчого мистецтва, хореографії, театру, кіномистецтва та ін. Художньо-творча діяльність організовується так, щоб повністю забезпечити учням роль головного суб'єкта виховного процесу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Варки Н. А. Програма творческо-естетического развития дошкольников / Н. А. Варки, Р. Р. Калинина. – СПб.: Речь, 2002. – 168 с.
2. Волощук І. С. Програми для обдарованих і талановитих школярів / І. С. Волощук, В. Шепотько // Рідна школа. – 2005. – № 1. – С. 70–72.
3. Розвиток особистості в полікультурному освітньому просторі: збірник матеріалів Міжнародного конгресу «IV Слов'янські педагогічні читання». – Черкаси: Вид-во ЧНУ, 2005. – 338 с.
4. Кондрацька Л. А. Художня епістемологія культури у вимірі педагогіки / Л. А. Кондрацька – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2002. – 408 с.
5. Бех І. Д. Виховання особистості: у 2 кн. Кн. 1: Особистісно орієнтований підхід: теоретико-технологічні засади: навч.-метод. видання / І. Д. Бех. – К.: Либідь, 2003. – 280 с.
6. Сухомлинський В. О. Вибрані твори: в 5 т. / В. О. Сухомлинський. – К.: Радянська школа, 1976 – Т. 3.
7. Красовицький М. Ю. Людина – мета, а не засіб / М. Ю. Красовицький // Виховання в школі [упор. В. Варава, В. Зоц]. – К.: Б-ка «Шкільного світу», 2003. – С. 5–22.
8. Ильин И. А. Поющее сердце. Путь к очевидности // Почему мы верим в Россию?: Сочинения / И. А. Ильин. – М., 2006. – С. 577–909.

УДК 37.016: 78. 01] : 784 (477)

Ю. В. МЕРЕЖКО

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНІХ СМАКІВ СТАРШОКЛАСНИКІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ВОКАЛЬНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНСЬКИХ КОМПОЗИТОРІВ

Розглянуто проблему формування художніх смаків старшокласників при вивченні вокальної спадщини українських композиторів. Розкрито педагогічні умови його формування в учнів на позакласних заняттях співу: систематичне проведення паралелей між оцінкою художнього твору педагогом і оцінкою, даною учнем самостійно; поєднання педагогічної вимогливості із педагогічною підтримкою оцінювальної і виконавської діяльності старшокласників; узгодження змісту поточних занять із завданнями публічної демонстрації художньо-навчальних досягнень учнів.

Ключові слова: художній смак, умови формування художнього смаку, старшокласники, вокальна спадщина українських композиторів.

ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ УСЛОВИЯ ФОРМИРОВАНИЯ ХУДОЖЕСТВЕННЫХ ВКУСОВ СТАРШЕКЛАССНИКОВ В ПРОЦЕССЕ ИЗУЧЕНИЯ ВОКАЛЬНОГО НАСЛЕДИЯ УКРАИНСКИХ КОМПОЗИТОРОВ

Рассмотрена проблема формирования художественных вкусов старшеклассников в процессе изучения вокального наследия украинских композиторов. Раскрыты педагогические условия его формирования в учеников на внеклассных занятиях пения: систематическое проведение параллелей между оценкой художественного произведения педагогом и оценкой, данной учащимся самостоятельно; объединение педагогической требовательности с педагогической поддержкой оценочной и исполнительской деятельностью старшеклассников; согласование содержания текущих занятий с задачами публичной демонстрации художественно-учебных достижений учащихся.

Ключевые слова: художественный вкус, условия формирования художественного вкуса, вокальное наследие украинских композиторов.

Yu. V. MEREZHKO

PEDAGOGICAL CONDITIONS OF ARTISTIC TASTES CREATION OF SENIOR SCHOOL STUDENTS BY USING OF VOCAL HERITAGE OF UKRAINIAN COMPOSERS

In the article described problem of creation artistic taste of senior school students by working with vocal heritage of ukrainian composers and overviewed pedagogical conditions of its formation on singing extra-curricular lessons. The author proposes to consider the following pedagogical conditions: making the systematic parallels between the assessment of the work of art educator and evaluation of the students by themselves, combination of pedagogical exactingness and support of senior school students in their evaluation and execution, the coordination of a content of current employment with problems of public demonstration of is art-educational achievements of pupils.

Key words: artistic taste, creation of artictic tastes, vocal heritage of ukrainian composers.

Формування творчої особистості у процесі музичної діяльності відбувається у тісному зв'язку зі становленням та розвитком естетичної та художньої культури. Розгляд питання художньо-естетичного розвитку старшокласників шляхом вивчення вокальної спадщини композиторів кінця XIX – початку XX ст. на позакласних заняттях з сольного співу є актуальним в інтегрований час спроб відродження культурного та духовного життя українського суспільства.

Проблемам естетичного виховання учнівської молоді засобами музики та інших видів мистецтв присвячені праці сучасних українських музикантів-педагогів А. Г. Болгарського, Б. О. Бриліна, О. М. Дем'янчука, Н. І. Лисіної, Г. М. Падалки, О. Г. Рудницької, Л. Г. Коваль, Т. П. Плесніної тощо. Сутність художнього смаку та його вплив на естетичне виховання учнів досліджували Б. Асаф'єв, Б. Ліхачов, В. Остроменський, В. Сухомлинський, В. Шацька та ін.

Специфіка формування та розвитку художнього, музичного та естетичного смаку у школярів привертає увагу багатьох дослідників. Незважаючи на велику кількість наукових робіт з цього питання, воно залишається актуальним. Проблема полягає у тому, що часто у старшокласників бракує художнього смаку до творів національної класичної спадщини минулого. Учні старшого шкільного віку поверхово знайомі з класичною вокальною музикою українських композиторів кінця XIX – початку XX ст. і тому не включають її до кола своїх інтересів.

Мета статті – визначити педагогічні умови, які забезпечать ефективність формування художніх смаків у старшокласників на позакласних заняттях співу. Реалізація мети, поставленої в роботі, передбачала вирішення таких завдань: розкрити сутність кожної запропонованої педагогічної умови з формування художніх смаків у учнів старшого шкільного віку засобами вивчення вокальної спадщини українських композиторів; розглянути оптимальні форми

позакласних занять із співу зі старшокласниками, на яких відбуватиметься вивчення української вокальної музики.

Одним із шляхів удосконалення якості проведення позакласних занять з вокалу зі старшокласниками є їх систематична оцінка з боку як вчителя музики, так і учнів. Систематичне проведення паралелей між оцінкою художнього твору педагогом і оцінкою, даною учнем самостійно, є першою педагогічною умовою формування усталених художніх смаків у процесі вивчення вокальної спадщини українських композиторів вказаного періоду. Створення цієї умови дозволяє, по-перше, спонукати учнів до аналітико-критичного сприйняття музики, по-друге, порівнювати власне ставлення до художніх образів із нормативним, педагогічним.

Бажано, щоб вчитель музики на позакласних заняттях з вокалу не тільки сам оцінював якість виконання учнями вокальних творів, а й дозволяв і пропонував старшокласникам самим проводити оцінювання власних «витворів» мистецтва. У деяких випадках необхідно давати учню прослухати запис звучання його особистого виконання твору, оскільки відомо, що той, хто співає, чує себе не так добре, як присутні. На основі почутого бажано, щоб учень зробив «саморецензію», що викликає надзвичайний інтерес та активність мислення у «рецензента». Вчитель також може запропонувати проаналізувати звучання власного голосу з голосом учня, порівняти особливості виконавської манери, прийоми виразності тощо.

Відомо, що прагнення до самостійності та самоствердження старших школярів є головними особливостями цього віку. Виникнення різних поглядів на вокальний твір, зіткнення думок учня та вчителя створює проблемну ситуацію, яка вирішується у дискусії. Процес дискутування заставляє учнів думати та відстоювати власну точку зору, активізувати увесь свій музичний досвід. В уміло організованих дискусіях вчитель допомагає учням порівнювати, зіставляти різні думки, уникаючи при цьому власної авторитарності.

У процесі художнього спілкування з творами вокальної спадщини українських композиторів у старшокласників проявляється, розвивається та закріплюється оцінно-ціннісне ставлення до творів. Ціннісне ставлення до творів музичного мистецтва формується у школярів під впливом педагогічного стимулювання (ззовні) та самоактивізації (зсередини) оціночної діяльності. Порівняння уявлень учнів про прекрасне із реакцією смаку на певні художні явища покладено в основу оцінної діяльності, яка відбувається під час слухання і аналізу творів мистецтва.

У процесі сприймання та аналізу музичного твору з боку вчителя не повинно бути нав'язування своєї точки зору, власних думок. Відсутність авторитаризму з боку вчителя допоможе учням самостійно окреслити своє бачення змісту музичного твору. Вміння вести учнів у потрібному напрямку спостереження за музичним розвитком твору, концентрувати їхню увагу на деяких складових цілісного осягнення твору, надати музично-пошукові завдання для самостійного знаходження потрібних відповідей – усе це, безперечно, забезпечить краще розуміння змістовності твору, виникнення в учнів щирих почуттів та інтересу до творів класичної музики.

У своїй музичній «лабораторії» вчитель має прислухатись до уподобань учнів. У взаємодії вчителя та старшокласників бажано відбирати ті класичні твори, які несуть у собі художньо-виховну цінність. В. Сухомлинський вважав, що слово вчителя – нічим не замінний інструмент впливу на душу вихованця, він говорив, що «слово ніколи не може до кінця пояснити всю глибину музики, але без слова не можна наблизитися до цієї найтоншої сфери пізнання почуттів» [4, с. 554–555]. Ми вважаємо, що такий демократичний підхід до оцінювання українських творів вокальної музики у процесі педагогічної діяльності дозволяє сформувати в учнів старшого шкільного віку певні вимоги: об'єктивність, доцільність обґрунтування власної оцінки, набуття вмінь самоконтролю та самооцінювання.

З цією метою передбачається впровадження у навчальний процес «парних» та індивідуальних занять з вокалу, на яких старшокласники будуть намагатися адекватно сприймати оцінки педагога щодо виконання твору та порівнювати їх з власними оцінками. Поєднання педагогічної оцінки і власних оцінок старшокласників у процесі позакласної вокально-виконавської діяльності – педагогічна умова, яка дозволить як вчителю, так і його учням вихованцям слідкувати за адекватністю оцінювання вчителем – учнів, а учням – товаришів, вчителя й інших виконавців.

Поєднання педагогічної вимогливості із педагогічною підтримкою оцінювальної і виконавської діяльності старшокласників – друга умова, яка не менш важлива, ніж перша, у вокально-виконавській діяльності на позакласних заняттях вокалу. Сприятливий соціально-психологічний клімат на гуртках вокалу, а саме педагогічна підтримка вчителя на кожному занятті, доброзичливість, помірна педагогічна вимогливість, відсутність тиску керівника, вільне висловлювання власних думок старшокласниками – складові, що є необхідними для взаємних та довірливих відносин між викладачем та учнями. Процеси оцінювання та виконання творів вокальної музики старшокласниками відбуватимуться активно та свідомо тоді, коли вчитель потурбується на початку заняття про створення позитивної атмосфери на уроці. Учням властива ситуативна поведінка, що виникає і змінюється під впливом ситуації, яка складається на занятті. Фізіологічною основою ситуативної поведінки є домінуючий вплив подразників, які діють на психіку безпосередньо, у цей момент. «Якщо вчитель з'являється на урок з бажанням разом з учнями відчувати радість спілкування з музикою, то цим він створює подібний настрій у дітей» [3, с. 225].

Д. Кабалевський радив: «Коли ви хочете, щоб ваші юні слухачі були активними, – будьте активними самі; коли ви хочете, щоб вони виявляли інтерес до музики, – відчувайте цей інтерес завжди в самому собі; коли ви хочете, щоб вони полюбили музику, – любов до неї мусить жити у вашому власному серці; коли ви хочете навчити їх роздумувати про музику, – роздумуйте разом з ними, не підміняйте живого руху своєї думки читанням добре «відпрацьованого тексту» [2, с. 56]. Б. Асаф'єв вважав, що складним завданням для «музичного інструктора» є винахід способу переконання у художній цінності рекомендованого вокального твору, та зауважував, що не повинно бути насильницького нав'язування. Встановлення довірливих відносин між вчителем та учнем, формування звичок, смаків та поглядів старшокласника під «контролюючим оком» вчителя допоможе направити учня-виконавця, формувати у нього вокально-виконавські вміння під його ж керівництвом, а це, відповідно, розвиватиме професійний досвід учня.

Вказана умова спонукає учнів до вільного висловлювання власної думки, вільного музичного самовиявлення і водночас сприяє виробленню здатності учнів до адекватної оцінки музичних творів і самооцінки результатів власної музичної діяльності. Важливим аспектом є сприяння у процесі вокально-виконавської діяльності вчителем розвитку у старшокласників впевненості у власних силах.

Дослідження останніх років у зарубіжній і сучасній педагогіці і психології показали необхідність включення учнів у спільні форми праці. У процесі спільного виконання завдань учень реально бачить, що з кожного питання, завдання може існувати кілька точок зору, варіантів вирішення і зовсім необов'язково, що його точка зору, варіант вирішення будуть правильними. Таким чином, учень вчиться порівнювати, зіставляти різні точки зору у процесі оцінювання творів мистецтва, аналізу виконання вокальних творів, вміння «стати на позицію іншої людини». Це й сприятиме розвитку і становленню мотиву співробітництва між учнями.

Бажано, щоб учитель музики заохочував учнів враховувати педагогічні принципи співпраці одне з одним та з вчителем, до яких належать наступні: без образ підкреслювати здібності одних учнів та невдачі інших або свої; відмовитись від прямого протиставлення старшокласників одне одному; називати всіх учнів по іменах і вимагати цього від них під час звернення одне до одного та інших; кожний маленький успіх заохочувати похвалою. Такі правила допоможуть учням старшого шкільного віку відчувати себе значимими у певному виді діяльності та сприятимуть підвищенню самооцінки і впевненості у своїх музичних здібностях. Вчитель має з повагою ставитися до власної позиції учнів, прислуховуватися до їхніх думок щодо інтерпретації виконання вокальних творів і всіляко допомагати у розкритті їхнього таланту.

Узгодження змісту поточних занять із завданнями публічної демонстрації художньо-навчальних досягнень учнів – це необхідна умова, яка сприяє систематичній та цілеспрямованій підготовці старшокласників до публічної демонстрації своїх вокальних надбань. Календарно-тематичне планування дозволяє вчителю орієнтуватись у плані роботи та бути готовим заздалегідь до кожного позакласного заняття співу. Цю умову зумовлено потребою формування здатності учнів дотримуватись у процесі плідної діяльності орієнтирів виразного виконання відповідно до вимог художнього смаку. На індивідуальних,

ансамблево-групових поточних заняттях учні «крок за кроком» мають наближати свій спів до концертного виконання українських вокальних творів композиторів минулого.

Кожне заняття співу повинно бути добре продумано: мета і завдання, зміст і структура, засоби і методи, прийоми і форми роботи, бо без цього не можна досягти добрих та потрібних результатів. Бажано, щоб старшокласники разом з учителем або самостійно, шляхом «проб» та «помилкок», визначали мету і завдання окремих занять. Потрібно, щоб учні на кожному занятті почували себе в робочому тонусі та активно працювали над художньо-образним змістом твору, вдосконалювали вокально-технічні навички. Аутогенні настанови з боку вчителя сприятимуть підтриманню необхідної робочої атмосфери між гуртківцями.

При кожній зустрічі старшокласники набувають потрібних знань, вмінь та навичок щодо виконання українських вокальних творів минулого, «крок за кроком» наближуючи свій спів до концертного виконання. Поточні позакласні заняття співу мають багато спільних рис, але і мають свою своєрідність та неповторність. Кожне заняття має підпорядковуватись певній меті, тому всі види діяльності повторюються, але акцент має бути зроблений на якийсь один вид роботи. Так поступово відбувається систематична робота над удосконаленням вокально-виконавських вмінь та навичок (робота над диханням, звуковеденням, дикцією та іншим), щодо художнього втілення образного змісту твору, приближуючи його до концертного варіанту.

Видатний співак О. Мишуга висловлювався так: «Не намагайся дивувати – намагайся зачарувати! ... Справа не в тім, щоб «ухопити» ноту, а в тім, щоб торкнутися душі слухача. ... Не повинно бути «слова без змісту і звука без значення, адже думка невід'ємна від емоцій» [1, с. 13]. Беручи до уваги ці «заповіді співу», необхідно на кожному занятті цілеспрямовано та поступово готувати учнів старшого шкільного віку до публічних концертних виступів – це запорука успішного виконання вокальних творів. Тому важливим пластом роботи вчителя з учнями повинна бути їх систематична підготовка до виступів на публіці. Однак ці існуючі в літературі рекомендації не систематизовані, не об'єднані у самостійну книгу, а найголовніше – не дають чіткого аналізу тимчасової періодизації у підготовці до публічного виступу.

Виступ – це результат наполегливої творчої праці виконавця, відповідальний акт, що стимулює його подальше творче зростання. Саме під час публічного виступу так чи інакше виявляються різні здібності учня: воля, інтелект, глибина емоцій, творча фантазія. Завчасна психологічна підготовка старшокласників до виступу на сцені вимагає часу, терпіння та навичок налаштування. Щоби добре підготувати учня старшого шкільного віку до виступу та запобігти виникненню хворобливих станів (естрадна лихоманка та апатія) під час виконання вокальних українських творів, бажано мати план занять на день, місяць, рік уперед, систематично працюючи над художніми та вокально-виконавськими завданнями, над подоланням страху виступу.

Початковий етап підготовки учнів до відповідального виступу має великий вплив на формування у них комплексу емоційних станів та стійких психофізіологічних сприймань, що відтворюються організмом згодом на концертній сцені. Щоб грамотно побудувати заняття на навчальному етапі, насамперед необхідно об'єктивно визначити індивідуально-психологічні особливості кожного співака, оцінити рівень нейротизму та реактивності нервової системи виконавця. Від цих факторів залежать часові рамки першого етапу підготовки та особливості використання прийомів саморегуляції психічних станів учня.

Оскільки учні за темпераментними ознаками сангвініки, флегматики, холерики та меланхоліки, то бажано до підготовки кожного виконавця підходити індивідуально, враховувати особливості кожного типу темпераменту. В учнів-меланхоліків, зазвичай, можуть переважати більш песимістичні настрої у процесі підготовки до виступу; вони налаштовані не на гарний, а на «провальний» виступ. Учні-холерики часто з поривом беруться за вивчення пісні, але під час систематичної праці емоційно швидко «згасають». Більш врівноважені та стабільні у підготовці до демонстрації вокального твору на публіці є флегматики та сангвініки, але і в таких учнів можуть виникнути певні психологічні труднощі під час виступу, тому не можна нехтувати їх планою підготовкою.

До головної властивості темпераменту відноситься реактивність. Одним з важливих показників рівня реактивності нервової системи є здібність до накопичення та витрачання психічної енергії. Сила, з якою індивід відповідає на впливи зовнішнього середовища або зовнішніх подразників, прийнято називати реактивністю, що робота може бути високою або низькою.

Під час виконання учнем твору ми стежили за тим, щоб учень перебував в оптимальному режимі збудження, налаштовувати його на те, що під час виступу не можна сильно переживати, щоб не втратити те, над чим працювали у класі. Готуючи до виступу, ми більшу увагу звертали на учнів-екстравертів з високим рівнем нейротизму, які більш схильні до концертного хвилювання, негативних зовнішніх впливів, незважаючи на те, що емоційний тонус, зовнішня чуйність, експресивність цих виконавців більш висока. З метою завчасно уникнути «естрадної лихоманки» ми постійно контролювали поведінку учнів під час співу, загартовували психіку екстравертів проведенням попередніх передконцертних прослуховувань.

Проблеми під час виступу можуть виникнути і в учнів-інтровертів, характерними ознаками яких є зверненість у свій власний світ, замкненість, схильність до самотності. У виконавців-інтровертів з високим рівнем нейротизму ми спостерігали труднощі у концертній практиці найчастіше, які були пов'язані з розкриттям художнього задуму на сцені. «Розкритися», виразити себе на публіці – ось проблема, яку допоможе вирішити тільки компетентний, досвідчений педагог. Саме наставник відіграє важливу роль у тому, щоб «розкачати» приховані переживання, обернути весь внутрішній потенціал назовні, на спілкування зі слухачем.

«Сценічне самопочуття» як єдність інтелектуальної та емоціональної сфер спрямовує старшокласника на краще виконання українських пісень. У цій єдності важливим початком є інтелект – «пилне око», яке слідкує за тим, щоб творче хвилювання виконавця не виходило за естетичні межі та не переходило у сферу буденного переживання. Спонування до самоконтролю учня під час виступу є другим етапом підготовки до публічної демонстрації вокальних надбань. Зайве хвилювання не дозволяє користуватися ні можливостями діяльної сторони розуму, ні енергопотенціалом, а інколи призводить до краху усього задуманого та напрацьованого; незначне ж хвилювання піднесеного характеру не тільки природне та бажане, а й необхідний момент виступу, що «рятує» виконання від буденності.

Як налаштуватися на потрібний ритм перед виступом та донести до слухача усю красу вокального твору, які механізми включити для досягнення успіху на сцені та як виховати любов до спілкуванню з публікою? На ці важливі та актуальні запитання ми і спробуємо відповісти.

Однак старшокласники і екстраверти, і інтроверти мають спільну проблему виступу на сцені: бояться осуду, глузливості зі сторони однокласників, друзів. Залучення учнів до проведення самостійних аутогенних настанов на зняття психологічних утисків – це третій етап підготовки учнів до виступів. Ліквідування почуття сорому, боязні, стресового стану є нічим іншим, як зняттям психологічних затисків та бар'єрів у старшокласників. Щоби учень розкрив свою індивідуальність у показовому творчому процесі, ми звертали увагу на цю проблему і радили, як подолати «перешкоди», що можуть завадити йому на сцені.

Розкриття перед учнем неповторності та краси його таланту є четвертим, умовно заключним етапом у підготовці старшокласників до виступів на публіці. Показ перед учнем своєрідності його таланту, похвала, підбадьорювання вчителя та налаштування тільки на гарний виступ допоможуть відчутти виконавцю індивідуальні особливості власного таланту, тембральну красу голосу, вміння володіти ним та інші виконавські надбання, які належать тільки йому.

Отже, завдяки окресленим педагогічним умовам та оптимальним формам позакласної вокальної роботи зі старшокласниками (індивідуальним, «парним», ансамблево-груповим) процес формування у них художніх смаків відбуватиметься ефективніше при вивченні вокальної спадщини українських композиторів минулого.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гнедь Б. П. Історія вокального мистецтва: підручник для вищих музичних навчальних закладів / Б. П. Гнедь. – К.: НМАУ, 1997. – 320 с.
2. Кабалевский Д. Б. Воспитание ума и сердца: книга для учителя / Д. Б. Кабалевский. – М.: Просвещение, 1984. – 206 с.
3. Мазель Л.А. О системе музыкальных средств и некоторых принципах художественного воздействия музыки / Л. А. Мазель / Интонация и музыкальный образ. – М.: Музыка, 1965. – С. 225–263.
4. Сухомлинський В. О. Вибрані твори: у 5 т. / В. О. Сухомлинський. – К.: Радянська школа, 1977. – Т. 3. – 670 с.